

ΕΥΡΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΚΑΙ

ΟΙΚΟΔΟΜΗ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΤΗΝΟΝ

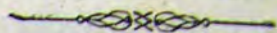

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

Εκ τῆς Ἑλληνικῆς Τυπογρ. τοῦ Φοίνικος

1865

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἐδουμάστωσε τὰ ἑλέη του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Λαοῦ του, ἐξάγων αὐτὸν ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Ἀλλοφύλου ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, ὑπόδεχσε συγχρόνως νὰ μεγαλύνῃ καὶ τὴν ὑπερένδοξον αὐτοῦ Μητέρα, τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, μὲ τὴν θαυμασίαν ἀνακάλυψιν τῆς πανσέπτου αὐτῆς Εἰκόνης κατὰ τὴν νῆσον Τήνον, καὶ τὴν χάριν τῶν δι' αὐτῆς ἐνεργηθέντων, καὶ ἐνεργουμένων καθημέραν θαυμάτων εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἀδιστάκτου, καὶ θερμῆς εὐλαθείας προσερχομένους εἰς τὸν ἱερόν αὐτῆς ναόν.

Ἡ ἀγία αὕτη Εἰκὼν φέρει τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ βλέπε τοῦτο πρῶτον, Χριστιανέ, τὸ θαῦμα, καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ θαύματος. Ὅτε ὁ προαιώνιος Θεὸς ὑπόδεχσε νὰ φανερῶσθαι εἰς τὸν κόσμον τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεως τῆ ἀνθρωπίνης γένους ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Κοσμοκράτορος, ἐπηγγέλσατο εἰς τὴν Ἀειπαρθένον τὴν ἐξ αὐτῆς ἄρρήτου τοῦ Ἀπρωτοῦ σάρκωσιν, καὶ τὴν δι' αὐτῆς σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ὅτε δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμελλε ν' ἀποστείλῃ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος τὴν λύτρωσιν εἰς τὸν

Λαόν του ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἀλλοφύλλου, προεμύνησεν εἰς αὐτόν τὴν θεῖαν του βουλήν διὰ τῆς παραδόξης εὐρέσεως τῆς πανσέπτου Εἰκόνης τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Καὶ ἐκεῖ καὶ ἔδω ἀνακαλύπτεται ἡ θεία του βουλή διὰ τῆς παναγίας Παρθένου, καὶ προκαταγγέλεται δι' αὐτῆς ἡ κοινὴ σωτηρία. Θαῦμα οὕτως τῆς θείας οἰκουμένης, πιστούμενον μὲ τόσα καὶ τοιαῦτα ὑπερφυῖ δαύματα, ὅσα συνέτρεξαν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἁγίας Εἰκόνης, καὶ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καὶ ὅσα τερατουργοῦνται κατ' ἐκάστην εἰς τὸν ναὸν τοῦτον, διὰ τῆς χάριτος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐκ τῶν ὁποίων θέλομεν διηγηθῆ ὀλίγα τινα, χάριν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἐκθέτοντες μὲ ὅλην τὴν ἀπλότητα, ὅπως εἶδον καὶ ἤκουσαν πολλοί, καὶ μαρτυροῦσιν αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ τῶν θανάτων. Ἀρχόμεθα δὲ ἀπ' αὐτῆς τῆς εὐρέσεως τῆς ἁγίας Εἰκόνης.

Εἰς τὴν νῆσον Τήνου εὐρίσκεται γυναικεῖον Μοναστήριον, ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τιμώμενον, καίμενον ἐπὶ τῆς ὀφρῦος ὄρους ὑψηλοῦ, πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως, ἅγιος Νικόλαος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπέχει ὁδὸν μιᾶς ὥρας. Μονάζουσι δὲ εἰς τὸν Παρθεῶνα τοῦτον περίπου ὀγδοήκοντα Μοναχαί, ἀσχοῦσαι τῷ ὅντι βίον μοναδικόν καὶ πρέποντα, κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν, εἰς τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὸν ἁγίον Νυμφίον παρθένους, διότι, προσκαρτεροῦσαι διαπαντός εἰς τὰς προσευχὰς καὶ νηστείας, πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐργαζόμεναι ταῖς ἰδίαις χερσίν, ἢ ἀπὸ ἐλέη τῶν

Χριστιανῶν βοηθούμεναι, χορηγούμενα τὸ πλεῖστον ἀπὸ τοὺς εὐκαταστάτους τῶν πολιτῶν, διὰ τὴν ἰποίαν ἔχουσιν εὐλάβειαν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο κατάστημα. Αὗται δὲ ἀδεμίαν ἔχουσι κοινωνίαν μὲ τὰς ἑξω, μήτε παντελῶς ἐξέρχονται τῆς Μονῆς, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, καὶ τότε μὲ ἄδειαν τῆς Ἡγουμένης, καὶ ὅλως ρυθμίζουσι τὴν ζωὴν τῶν αἱ Μοναχαί αὗται πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας, καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο καταγώγιον ἐμόναξε μετὰ τῶν ἄλλων, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀφιερωθεῖσα, Μοναχή τις Πηλαγία τοῦνομα, πρεσβύτις ἤδη ὡς ὀγδοήκοντα ἐτῶν, βίον δὲ σεμνὸν ἐξ ἀρχῆς καὶ πολιτείαν ἐνάρετον ἐξησκημένη. Κατὰ δὲ τὸ 1822, κατὰ μῆνα Ἰούλιον, ὤφθη κατ' ὄναρ εἰς τὴν ἱεράν ταύτην παρθένον, περὶ τὸν ὄρθρον τῆς Κυριακῆς, γυνή τις περιβεβλημένη ἄρρητον δόξαν καὶ λαμπρότητα, καλέσασα δὲ αὐτήν, ἐπρόσταξεν. Ἐγερθεῖσα ταχέως, νὰ ἀπελθῇ εἰς ἓνα τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, ἐπίτροπον τοῦ ἰδίου Μοναστηρίου, Σταματέλον Καγκάδην ὀνομαζόμενον, κελεύουσα τοῦτον νὰ ξεσκεπάσῃ τὸν οἶκόν της, χωσμένον εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἀντωνίου Δεξοῦρα πλησίον τῆς πόλεως, καὶ νὰ ἐπιστατήσῃ ὁ ἴδιος, διὰ νὰ ἀνεγερθῇ λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς.

Πρὸ ταῦτα ἐξυπνήσασα ἡ Μοναχή, ὅλη ἐκθαμβος, ἴστατο προσευχομένη, καὶ διαλογιζομένη κατ' ἑαυτήν τὸ ὄνειρον, νομίζουσα δὲ τῆς φαντασίας ἀνάπλασμα τὸ ὄραμα, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ φανερώσῃ εἰς ἄλλον. Παρῆλθεν ἑπτὰ ἡμέραι, καὶ πάλιν ὄρα καὶ ἀκούει τὰ αὐτὰ, κατὰ

τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν. Ὡς δὲ καὶ τότε ἔκρυπτεν ἐν ἑαυτῇ τὸ ὄραμα, τρίτον ἤδη, καὶ κατὰ τὴν τρίτην Κυριακὴν φαίνεται εἰς αὐτὴν ἡ αὐτὴ γυνή, ἐλέγχουσα μετ' ὀργῆς τὴν ἀπειθειαν αὐτῆς, καὶ φοβερίζουσα αὐτὴν καὶ τρίτον παρακούσῃ. — Καὶ πόθεν ὁ ἄνθρωπος, πρὸς τὸν ὁποῖον μὲ στέλλεις, ἔλεγεν ἡ Μοναχὴ, θέλει δυνηθῇ νὰ σοὶ κτίσῃ τόσον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἶκον, ὁποῖον λέγεις; — Ἐγὼ θέλω οἰκονομήσει τὰ πάντα, ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν, μόνον κάμε ὡς σὲ προστάζω, καὶ μὴ ἐρεῦνα περαιτέρω. — Καὶ τίς εἶσαι, Κυρία μου, ἠρώτησεν ἡ Μοναχὴ, ὅτι ὀργίζεσαι κατ' ἐμοῦ οὕτω, καὶ μὲ προστάξεις τοιαῦτα; ἀπεκρίθη δὲ οὕτω. « Εὐαγγελίζου γῆ, χαρὰν μεγάλην »· ταῦτα ἀκούσασα ἡ Μοναχὴ, ὅλη ἔντρομος καὶ ἐκστατικὴ, ἐφώνησεν. « Αἰνεῖτε, ἄνθρωποι, Θεοῦ τὴν δόξαν »· καὶ τρέχουσα ἦλθε πρὸς τὴν Ἠγουμένην, διηγούμενη μετὰ φόβου καὶ τρόμου εἰς αὐτὴν τὸ ὄραμα. Ἡ δὲ, γνωρίζουσα τὴν ἀρετὴν καὶ θεοσέβειαν τῆς Μοναχῆς, δὲν ἐδίστασε παντελῶς, ὅτι τὸ ὄραμα τῆς Μοναχῆς εἶναι ἐμφάνεια ἐναργῆς αὐτῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, διὰ τοῦτο ἐπρόσταξεν αὐτὴν νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν ἐπίτροπον, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὴν ἡ Θεοτόκος, καὶ νὰ διηγηθῇ πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν.

Ἐπήκουσεν ἡ Μοναχὴ, καὶ ἐλθοῦσα πρὸς τὸν ἐπίτροπον, ὅς τις ἔτυχε διατρίβων τότε εἰς τὸ πλησίον ἐκεῖ χωρίου Καρυά, διηγεῖται πρὸς αὐτὸν τὸ ὄραμα, προσθέσασα ὅσα ἠπέλιπεν ἡ Γυνὴ κατὰ τῆς νήσου, ὅτι θέλει

ἔλθῃ κατ' αὐτῆς ὀργὴ τοῦ Υἱοῦ τῆς, εἰάν δὲν ἐκτελέσῃ μὲ προθυμίαν τὰ προσταπτόμενα. Ὁ δὲ ἐπίτροπος, μὴ δυνάμενος μήτε νὰ ἀπιστήσῃ, μήτε νὰ πιστεύσῃ εὐκόλως εἰς τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς, παρέπεμψεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἀρχιερέα τῆς νήσου κύριον Γαβριὴλ, διατρίβοντα εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν πνευματικώτερον. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς, ἀκούσας μὲ προσοχὴν ὅσα διηγήθη ἡ Μοναχὴ, γνωρίζων δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ εὐλάβειαν περὶ τὰ θεῖα τῆς Μοναχῆς, ἔκρινεν, ὅτι τὸ ὄραμα δὲν εἶναι σκοτεινὸν ὄνειρον, ἀλλ' ἐμφασίς νοερᾶς ψυχῆς, φωτισομένης, ὅσον ἐγγωρεῖ εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν διὰ τῆς θείας ἐλλάμψεως, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀναπτεροῦται πρὸς τὰ ἄνω, χωριζομένη τῆς προσπαθείας τῶν κάτω. Ἐπιστοῦτο δὲ τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς καὶ γέρων τις κατὰ τὴν Πόλιν, ἀφελὴς καὶ ἀπλοῦς τὸν τρόπον, εὐλαβὴς δὲ πρὸς τὰ θεῖα· καὶ τούτου ἤκουσε πρότερον ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ καὶ ἄλλοι, διηγουμένου τὰ αὐτά, καὶ ὅτι κρύπτεται εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ Μοναχὴ ἔλεγεν, Εἰκὼν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὴν ὁποίαν ἔλεγε νὰ ξεχώσωσι, φανεῖσα ἐν ὁράματι.

Ὅθεν ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐδὲν μελλήσας, συνεκάλεσε τοὺς προκρίτους καὶ τὸν κληρὸν, καὶ διηγεῖται τὸ ὄραμα τῆς Μοναχῆς, παρόντος καὶ τοῦ εἰρημένου ἐπιτρόπου, προτρέπων νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὸ ἔργον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκδασίς τόσον ἀριδῆλως προεμυνήτα ἀπὸ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκου. Ἐξέδωκε δὲ καὶ ἐγκύκλιον συγχρόνως εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῆς Τήνου, παρακινῶν τοὺς Χριστιανούς νὰ συν-

τρέξωσιν, ὅπως καθεῖς ἐδύνατο, χάριν εὐλαθείας πρὸς τὴν Θεοτόκον. Ἀρχησε λοιπὸν ἡ κατασκαφή, κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ 1822 ἔτους, εἰς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον, ὅπου μῆτε ἐρείπιον, μῆτε ἴχνος κτιρίου τινὸς ἐφαίνετο. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπροχώρησαν εἰς ἱκανὸν βάθος, πολλὰς ἡμέρας ἐργαζόμενοι, ἀνεκαλύφθησαν ἐρείπια οἰκοδομήματος, γνωρίσματα παλαιοῦ ναοῦ, ὡς εἰκάζετο ἀπὸ ἱεροῦ βήματος, μῆκος μὲν ἔχοντος πῆχ. 16, πλάτος δὲ πῆχ. 4 $\frac{3}{4}$. Εὐρέθη δὲ καὶ περὶ τὸν νάρθηκα τοῦ ναοῦ φρέαρ ἀνυδρον, βάθος δώδεκα ὀργυιῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐρέθη ἡ Εἰκὼν περὶ τῆς ὁποίας ὁ γέρον ἔλεγεν, παρημελήθη τὸ ἔργον, καὶ ἡ ἀνέγερσις τοῦ ναοῦ. Ἐπέπεσε δὲ ἐν τούτῳ πανώλης νόσος εἰς τὴν νῆσον, πολὺν θάνατον φέρουσα εἰς τοὺς ἐντοπίους, καὶ τοὺς παροικοῦντας ξένους. Τοῦτο τὸ συμβᾶν ἐπίστωσε μᾶλλον τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς, καὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον μὲν περισσώτερον ζήλον καὶ προθυμίαν. Ἐξελέχθησαν δὲ καὶ τρεῖς ἄλλοι ἐκ τῶν πολιτῶν ἄνδρες, Σεσσεβεῖς, ὁ Γεώργιος Ηερίδης, Ἀντώνιος Καλέριος, καὶ χ. Γεώργιος Σιωπτος, ἀναδεχθέντες μετὰ τοῦ πρώτου τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστάσιαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Καταβαλλομένων δὲ τῶν Σεμελίων, ἐζήτησεν ὁ Ἀρχιερεὺς ὕδωρ, διὰ νὰ τελέσῃ τὸ συνήθη ἀγιασμόν· παιδίου δὲ παρευρεθὲν ἐμύνησεν, ὅτι τὸ ἐν τῷ νάρθηκι φρέαρ εἶχε πολὺ καὶ ἄφθονον ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λαθὼν ὁ Ἀρχιερεὺς ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν. Οὕτω συνετρέχον ἐξ ἀρχῆς τὰ πάντα παραδόξως, τῇ χάριτι τῆς ὑπεραγίας Θεο-

τόκου, εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, καὶ τὸν ἀπαρτισμὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου καταστήματος.

Ἐτελειούτο λοιπὸν ὁ κάτω ναὸς εἰς ὀλίγον διάστημα, πολλῶν ἐργατῶν κατ' ἡμέραν συντρεχόντων ἀπὸ τὴν Πέλιν, καὶ τὰ χωρία τῆς νήσου, παρεκταυθεῖς εἰς πλάτος καὶ μῆκος, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τιμηθεῖς, διὰ τὸ πηγάσαν παραδόξως ὕδωρ· διότι δὲν εἶχεν εὐρεθῇ ἀκόμη ἀγία Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, μῆτε ἐλπίζετο νὰ εὐρεθῇ, τελειωθέντος ἤδη τοῦ κάτω ναοῦ, καὶ μηδὲ ὅλως διανουμένων τῶν ἐπιτρόπων καὶ ἐπιστατῶν νὰ ἐποικοδομήσωσι τόσον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν, ὁποῖος φαίνεται σήμερον ὁ ἱερός ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας, καὶ ἀπὸ τίνων μέσων· ἀλλ' ἐνταῦθα ἀρχίζει τὸ θαῦμα, ὅπου τελειώνει ἡ ἀνθρωπίνη ἐπίνοια καὶ δύναμις.

Τὴν 30 τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1823, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, κατ' ἡν ἡμέραν πολλοὶ ἐργαζόμενοι ἔσπευδον νὰ ἐξομαλίσωσι τὸ ἔδαφος τοῦ παλαιοῦ τούτου ναοῦ, ἀνεκαλύφθη ἡ Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου περὶ τὴν ἄκραν τοῦ νάρθηκος κατακεχωμένη, διχοτεμημένη δὲ νεωστὶ κατὰ τὸ μέσον ὑπὸ τῶν σκαπτέντων, καὶ καλυπτομένη ἀπὸ γῆν συμπηλωθεῖσαν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. Ἦτο δὲ πυρίκαυστος καὶ ἀπηνθρακωμένη σχεδὸν εἰς τὰ ὀπισθεν, ὥστε εἰκάζετο ἐκ τούτου καὶ τῶν ἄλλων ἐρείπιων, ὅτι ὁ ἱερός οὗτος ναὸς ἔγινε τοῦ πυρὸς παρανάλωμα, κατ' οὗν καιρὸν ἐκυριεύθη καὶ ἀνεσκαφῇ ἡ πάλιν ἀπὸ τοῦ Σαρακηνούς, ἔτη περίπου ὀχτακόσια πε-

τήκοντα, καὶ ἀπωκίσθησαν εἰς τὰ μεσόγεια καὶ ὑψηλότε-
ρα τῆς νήσου οἱ διασωθέντες τῆς Πόλεως κάτοικοι.

Ἀποπλυνθείσης δὲ μὲ πολλὴν δυσκολίαν τῆς ἐπ' αὐ-
τὴν γῆς, ἐφάνησαν διακεκριμένοι οἱ χαρακτῆρες τῆς Θεο-
τόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου, συνεσκιασμένοι διὰ τὴν πα-
λαιότητα, ἀβλαβεῖς δὲ διόλου καὶ ἄβικτοι ὑπὸ τῆς το-
μῆς, διότι ἡ Εἰκὼν ἐδιχοτομεῖτο ἀκριβῶς κατὰ μῆκος
καὶ κατὰ τὸ μέσον, ὅπου τὸ μεταξὺ τῆς εἰκόνος τῆς Θεο-
τόκου, καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου μεταίχμιον. Τοῦτο ἰδόντες
οἱ παρόντες, ἀνέκραξαν χαρμωδῶς, καὶ ἀσπαζόμενοι μὲ
πολλὴν εὐλάβειαν, φέροντες ἔδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἀρ-
χιερέως παρόντος.

Ἦτο περὶ μεσημβρίαν, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Πόλεως καὶ
τῶν χωρίων, ὡς ἤκουσαν τὴν εὑρεσιν τῆς ἀγίας Εἰκόνος,
συνέρρεον μικροὶ καὶ μεγάλοι, διὰ νὰ ἴδωσι καὶ ἀσπασθῶ-
σιν αὐτήν.

Ἐνταῦθα κατανόησον, Χριστιανέ, τὸ μέγα θαῦμα
τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡ ὀλέθριος πανώλης ἐπεκράτει
ἀκόμη εἰς τὴν νῆσον, ἀρχίσασα μόλις νὰ κοπάζῃ, ἀφ'
ὅτου ἤρχησεν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ· πόσος κίνδυ-
νος λοιπὸν δὲν ἦτον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κατ' ἣν τόσος
λαὸς συνωθεῖτο ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν προσκύνησιν τῆς
ἱερᾶς Εἰκόνος, νὰ μεταδοθῇ ἡ θανατηφόρος λύπη τῆς πα-
νώλου; εἰς ὅλην τὴν νῆσον; ἀλλ', ὦ τοῦ θαύματος! ἐξέ-
λιπε τὸ κακὸν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καὶ οἱ κατεχόμε-
νοι ἤδη ὑπὸ τοῦ πάθους πολλοὶ παραδόξως ἐσώθησαν, ἐ-
πικαλούμενοι τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ἐκ

τούτων καὶ ὁ υἱὸς ἐνὸς τῶν ἐπιτρόπων, τοῦ Γεωργίου Πε-
ρίδη, ὅς τις ἔτυχεν ἐπιστατῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν
τῆς εὑρέσεως τῆς ἀγίας Εἰκόνος.

Οὗτος ἔκειτο βεβλημένος ὑπὸ τῆς Πανώλους τρίτην
ἡμέραν, ἀγνοοῦντος ἔτι τοῦ πατρὸς καὶ τῶν οἰκείων τὴν
νόσον· ὡς δὲ ἐφάνη τὸ πάθος ὑπὸ τὰς μασχάλας, πενθοῦν-
τες καὶ κλαίοντες, κατέλιπον τὴν οἰκίαν καὶ τὸν υἱόν
εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν νοσοκόμων· ὁ δὲ πατὴρ ἱδραμεν
ἔμπροσθεν τῆς ἀγίας Εἰκόνος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου,
μετὰ θερμῶν δακρύων δεόμενος, καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ χῶ-
μα, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζεν αὐτήν, καὶ ραντίσας μὲ τὸ ἀγία-
σμα, διέταξε τοὺς νοσοκόμους νὰ χρίσωσι μὲ τοῦτο τὰ
ὑπὸ τὰς μασχάλας οἰδήματα, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξαν.
Τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν, ὅλος τρέμων ὁ πατὴρ, ἦλθεν
ἅμα πρῶτ' ἀπέναντι τῆς οἰκίας, καὶ ἐκάλει τοὺς νοσοκό-
μους, διὰ νὰ μάθῃ περὶ τοῦ υἱοῦ του· βλέπει δὲ αὐ-
τὸν τὸν υἱόν του προβαίνοντα τῆς θύρας, ὅλον ὑγιῇ καὶ
ἀβλαβῇ, ὡς νὰ μὴ ἐδοκίμασε μήτε μικρὰν ἀσθένειαν.
Τοῦτο ἰδὼν ὁ πατὴρ, ἔτρεξε χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος,
διὰ νὰ προσφέρῃ τὰ χαριστήρια εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεο-
τόκον.

Ἀλλὰ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου
ὑπερον θελομεν διηγηθῇ. Ὡς δὲ εὑρέθη ἡ πάνσεπτος
Εἰκὼν, καὶ τὰ θαύματα ἐβεβαίωσαν τὰ δι' ὀνείρων ἀπο-
καλυφθέντα, δὲν ἐδίστασαν πλέον οἱ ἐπίτροποι καὶ ἐπι-
στάται νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὴν οἰκοδομὴν ἱεροῦ ναοῦ, λαμ-
προῦ καὶ πολυτελεστέρου, ἀναθέμενοι τὰς ἐλπίδας των εἰς

τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἥτις ἐφανερώσεν εἰς τὴν Μοναχὴν, ὅτι αὐτὴ θέλει οἰκονομήσει τὰ πάντα.

Ἀνεγείρετο λοιπὸν ὁ ἱερός ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐπὶ τοῦ προοικοδομηθέντος, μῆκος μὲν ἔχων πηχ. 26 3/4, πλάτος δὲ πηχ. 16 1/8· ἀλλ' ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο καὶ ὕλη πολλή μαρμάρων, μετακομιζομένων τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῆς παρακειμένης Διήλου, καὶ χεῖρας πολλὰς εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς ὕλης καὶ τὴν οἰκοδομήν· καὶ πρὸς ταῦτα ἦτο ἀνάγκη πολλῶν χρημάτων, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ὁποίων πολλάκις οἱ διευθύνοντες τὸ ἔργον ἐπιστάται ἤρχοντο εἰς ἀμηχανίαν, πῶς νὰ πληρώσωσι τοὺς ἐργάτας καὶ τὴν ὕλην εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος. Ἀλλ' ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἐπρόφθανε τὴν ἀνάγκην, διότι ἐπρόσπρεχαν ἀκαταπαύστως πανταχόθεν μὲν θερμὴν εὐλάβειαν οἱ Χριστιανοί, προσφέροντες ὅ, τι ἕκαστος ἠδύνατο, καὶ συνελοῦντες οἰκοδομήν τοῦ ναοῦ, ὥς ποτὲ ὁ παλαιὸς Ἰσραὴλ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου· ἐπειδὴ οὐδεὶς, προστρέχων εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἢ ἐπικαλούμενος καὶ μακρόθεν τὴν βοήθειαν αὐτῆς, ἀσθενῆς, ἢ φυλακωμένος, ἢ αἰχμάλωτος, ἢ κινδυνεύων κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν, ἔμενεν ἀβοήθητος.

Οὕτως ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος οὗτος ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς τιμὴν τῆς ἀειπαρθένου Μητρὸς, καὶ κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, θέαμα μὲν περικαλλέστατον εἰς τοὺς θεωμένους ὁμογενεῖς καὶ ξένους, θαῦμα δὲ προφανέστατον εἰς τοὺς κατανοοῦντας, πόθεν καὶ μεταξύ τίνων περιστάσεων τοῦ ἔθνους συνετελέσθη τόσον λαμπρὸν καὶ πολυτελές

κατάστημα εἰς μίαν νῆσον, καὶ πῶς συντηρεῖται κοσμούμενον καὶ βελτιούμενον κατ' ἡμέραν διὰ τῆς εὐλαβείας τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι συνεπρέχουν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν καὶ ἀπὸ ξένους τόπους, καταφρονούντες πελάγη καὶ κινδύνους, διὰ νὰ φέρωσι τὰ χαριστήρια εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἢ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν κραταίαν αὐτῆς ἀντίληψιν. Πόσον δὲ εἶναι λαμπρὸν καὶ θαύματος ἄξιον τὸ ἱερὸν τοῦτο κατάστημα, θέλομεν σκιαγραφήσαι μὲ τὸν λόγον ὅσον εἶναι δυνατόν.

Ὁ ἱερός ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ἀπέχει τῆς παραλίου πόλεως τοῦ ἁγίου Νικολάου βήματα ὀκτακόσια· κεῖται δὲ πρὸς βορρᾶν αὐτῆς ἐπὶ μικροῦ λόφου, κατὰ μικρὸν ὑπερανισταμένου, προϊούσιν ἀπὸ τῆς πόλεως, ὥστε εἰς τοὺς πόρρωθεν θεωμένους καὶ τοὺς παραπλέοντας φαίνεται, ὅτι φανερώνει αὐτήν. Φέρει δὲ πρὸς αὐτὴν ὁδὸς πλατεῖα καὶ ἀναπεπταμένη, στοίχοις δένδρων ἐκατέρωθεν ἰσομετρούμενη. Τερπνόπατον δὲ προσβάλλει θέαμα εἰς τοὺς ἀναβαίνοντας, ἐν μέσῳ τοῦ περιδόλου ὑπερκείμενος ὁ ἱερός ναὸς, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς, ἄνωθεν ἐπὶ τοῦ τοίχου, καθορωμένη Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὅπισθεν δὲ τοῦ ναοῦ κωδωναστάσιον, εἰς ὕψος ἀναβαίνον πήχεων τεσσαράκοντα πέντε, λαμπρὸν διὰ τὴν ὕλην πᾶσαν ἐκ στηλῶν λευκοῦ λίθου· μέσον δὲ τούτου ὠρολόγιον ἴσταται ὑπερμέγεθες, σημαῖνον τὰς ὥρας ἐπὶ τοῦ μεγίστου κώδωνος.

Γενομένου δὲ κατὰ τὰ προπύλαια, ἐκ λίθου λευκοῦ ἡσκημένα πάντα, ἐν ἀριστερᾷ τῆς εἰσόδου τοῦ περιδόλου

ρέει διὰ τοῦ τείχους καθαρὸν καὶ ποτιμώτατον ὕδωρ, ἤ-
νωθεν ἀπὸ πηγῆς ἀφθόνου καὶ δι' ὑδραγωγείων παλαιῶν
μετοχευόμενον, ἀνακαλυφθέντων καὶ τούτων εἰς τὴν οἰ-
κοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ὑπεράνω δὲ τῆς θύρας ἵστα-
ται τετραμερὴς Σταυρὸς ἐξ ὀρειχάλκου, ὡς ἐπ' ἄκρας ὄ-
ρους πεπηγμένος.

Ἐντεῦθεν ἢ πρὸς τὰ ἔνδον πάροδος, προάγουσα δι'
ἐπιπέδου λιθοστρώτου ἐκ λευκῶν μαρμάρων πῆχ. 19, πλά-
τος ἔχοντος πῆχ. 16· δέχεται δὲ τοῦτο κλίμαξ ἰσοπλα-
τὺς ἐκ βαθμίδων 19, τὰς ὁποίας ὑπερβάς, πατεῖς τὰ
προπύλαια, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔχων τὸν κάτω ναὸν τῆς ὑ-
περαγίας Θεοτόκου, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐν δεξιᾷ δὲ
τὴν Σχολὴν καὶ ἄλλα οἰκήματα, σχηματίζοντα τὸν πε-
ρίβολον· ἀπὸ μέσης δὲ τῆς κλίμακος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπι-
πέδου τῆς αὐλῆς, ἀνίσταται κλίμαξ ἑτέρα περικαλλῆς,
βαθμίδας ἔχουσα 25, περιέχεται δὲ ὑπὸ δύο παραλληλε-
πίδων κιγκλιδωτῶν, ἀφ' ἑκατέρων τῶν ἄκρων διὰ πάσης
τῆς κλίμακος ἀγομένων. Ὑπερβάς δὲ καὶ ταύτην, ἔρχε-
σαι ἐπὶ τὸν πρόναον, τὸν ὁποῖον σχηματίζει περικαλλῆς
στοὰ θολωτὴ, λιθόστρωτος ὅλη, καὶ ἐπὶ στηλῶν λευκοῦ
λίθου τοῦ καλλίστου, ἰσομήκης δὲ μετὰ τὰς ἀντικειμένας
πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν πλευράς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Τοιαύτη μὲν ἡ πρόσοψις τοῦ ναοῦ ἔξωθεν. Ὑπερ-
βάντι δὲ τὰς ὡραίας πύλας, πρὸς μεσημβρίαν τετραμμέ-
νας, θάμβος προξενεῖ καὶ ἔκστασιν ἡ τοῦ ναοῦ εὐπρέπεια,
λευκότης μαρμάρων, λαμπρότης ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀφιερω-
μάτων παντοίων ἀργυρίου καὶ χρυσίου, πανταχοῦ ἀποσπλ-

βουσα, καὶ περὶ τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν πάνσεπτον Εἰκόνα
τῆς Θεοτόκου, ἐν δεξιᾷ τῆς εἰσόδου ἱσταμένην ἐπὶ κα-
ταχύρσου εἰκονοσπασίου, μῆκος μὲν ἔχουσιν δακτύλων ἑν-
δεκα, πλάτος δὲ δακτύλων ὀκτώ.

Εἰς δὲ τοὺς παρισταμένους εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς
καὶ ψαλμωδίας, κατ' ἑκάστην τέλουμένης εἰς τὸν ἱερὸν
τοῦτον ναὸν, ἐγγίνεται ἡ πνευματικὴ ἐκείνη ἀγαλλίασις,
ἡ ὁποία εὐφραίνει τὰς ψυχὰς τῶν πορευομένων εἰς οἶκον
Κυρίου, κατὰ τὸ προφητικὸν λόγιον· διότι πᾶσα ἡ ἐκ-
κλησιαστικὴ τάξις, περὶ τὰς ἱερὰς τελετὰς καὶ ὑμνω-
δίας, ἐξακριβοῦται πρὸς τὰς ἱερὰς διατάξεις καὶ τοὺς τύ-
πους τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς, τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἔνδον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐπ' ὀνόματι
τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τιμωμένου.
Διηρημένου δὲ εἰς τρία ἀπὸ δύο παραλλήλους στοάς κα-
τὰ μῆκος ἐκτεινομένης, τὸ μὲν πρὸς δεξιὰν σεμνύνεται με-
τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ δὲ πρὸς ἀριστεράν τιμᾶ-
ται μετὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. Χάριν δὲ τῶν
συντρεχόντων κατ' ἡμέραν Χριστιανῶν, ὠκοδομήθησαν περὶ
τὸν ναὸν οἰκήματα μὲν διὰ τοὺς ὑγιεῖς, νοσοκομεῖα δὲ
διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ξενοδοχεῖα διὰ τοὺς πένητας, οἱ
ὅποιοι δὲν λείπουν ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦτο κατάστημα,
τρεφόμενοι καὶ περιποιούμενοι διὰ τῆς ἐπιμελείας τῶν ἐπι-
τρόπων, καὶ πολλοὶ τούτων λαμβάνοντες ἐφόδια καὶ χρη-
ματικὰς βοηθείας ἀναχωροῦντες.

Ἐυστήθη δὲ καὶ Σχολεῖον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κατα-

στήματος, εἰς τὸ ὁποῖον παιδεύονται τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὰ ἐκκλησιαστικὰ μαθήματα, καὶ πᾶσαν τὴν ἐγκύκλιον παιδευσιν, καὶ ἐντόπιοι καὶ ξένοι παῖδες. Ὁκοδομήθη πρὸς τούτοις δι' ἀναλωμάτων τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕτερον ἀλληλοδιδασκτικὸν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ πέντε ἄλλα ἐσυστήθησαν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς νήσου, ἐν οἷς καὶ ἀλληλοδιδασκτικὸν τῶν κορασίων, καὶ συντηρῶνται παρὰ τοῦ ἱεροῦ τούτου καταστήματος, χορηγοῦντος τοὺς μισθοὺς τῶν διδασκάλων.

Εἰς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα χρησιμεύουσι τὰ προσφερόμενα παρὰ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, εἰς Θεοφιλῇ ἅμα καὶ φιλόφρονι ἔργῳ καταναλισκόμενα. Ἐπαποταμιεύονται δὲ τὰ περιπλέον καὶ οἰκονομοῦνται παρὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καταστήσῃσι πόρον σταθερὸν ἀπὸ τῶν τόκων, εἰς βελτίωσιν καὶ συντήρησιν τῆς εὐπρεπείας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ τῶν ρηθέντων καταστημάτων.

Τοιαῦτα ἴσχυσεν ἡ χάρις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἡ πρὸς τὴν πάνσεπτον αὐτῆς Εἰκόνα εὐλάβεια τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι συντρέχουν πανταχόθεν καὶ ἀκαταπαύστως εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, ἢ ἐπικαλοῦνται καὶ μακρόθεν τὴν ἱερὰν κραταιὰν αὐτῆς ἀντίληψιν, ἀρπύζοντες ἀπὸ τῆς ἀκένωτου πηγῆς τῶν θαυμάτων τὴν ἱασιν ἀθεραπεύτων νοσημάτων, τὴν λύτρωσιν τῶν κινδύνων, τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἐφετῶν, ὅσοι μετὰ πίστεως ἀδιστάκτου καὶ θερμῆς εὐλαβείας προσέρχονται. Ἐκ τῶν ὁποίων θελομεν διηγηθῆ ὀλίγα

τινὰ, ὅσα ἔχουσιν αὐτόπτας πολλοὺς, καὶ μάρτυρας αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς σωθέντας καὶ τυχόντας τῶν δεήσεων.

Παιδίον τετραετὲς, μονογενὴς υἱὸς ἐνὸς τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, τοῦ Γεωργίου Μαυρογένη, ἀσθενὲς ἐκ γενετῆς καὶ καχεκτικόν, ἔπαθε δεινῶς καὶ κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἀποσκορωθέντας διόλου, καὶ μῆνας ὅλους ἐννέα ἦτο τυφλόν. Τὸ πάθος ἐνομίζετο δυσίατον ἀπὸ τοὺς θεραπευταῖς ἰατροῦς, οἱ ὅποιοι, ἐξαντλήσαντες ὅλα τὰ βοηθήματα τῆς τέχνης των, ἀνέμενον τὸ ἔαρ, διὰ νὰ ἐπιχειρισθῶσι τέλος πάντων γενικὴν τινα θεραπείαν τῶν χοιράδων, ἐκ τῶν ὁποίων εἶκαζον, ὅτι προέρχεται καὶ τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν· προέλεγον δὲ, ὅτι, καὶ ἐὰν ἐπιτύχη ἡ θεραπεία, ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀβλαβὴς διόλου τοῦ παιδίου ἡ ὄρασις.

Πρὸς ταῦτα ἀπογνωσθεῖσα ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην βοήθειαν, ἀνέθεσεν εἰς τὴν θείαν παντοδυναμίαν τὰς ἐλπίδας της, καὶ προσκαλεσαμένη τὴν εἰρημένην Μοναχὴν κατὰ τὸ 1825, παρεκάλει αὐτὴν νὰ δεηθῇ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπὲρ τοῦ παιδίου της· ἡ δὲ ταπεινόφρων Πρεσβύτες λέγει πρὸς αὐτήν· « Καὶ » διατὶ ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ τὴν ἀμαρτωλὴν τοῦτο, καὶ δὲν » ἐπικαλεῖσαι ἡ ἰδίᾳ τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν; » Ταῦτα εἰπούσα ἡ Μοναχὴ ἀπῆλθε, μόλις πεισθεῖσα νὰ σχηματίσῃ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παιδίου τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ μὲ τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς χεῖρας κομποσχοίνιον.

Ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως,

καὶ ἦν λιτανεύει μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως διὰ πάσης τῆς Πόλεως ὅλος ὁ λαὸς, προπορευομένων τῶν ἀγίων Εἰκόνων· ἡ δὲ μήτηρ τοῦ παιδὸς, ὑπαντήσασα μετὰ θυμιαμάτων, παρεκάλεσε τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπιτρόπους νὰ ἀναδῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ νὰ προσφέρωσιν αἵτησιν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς τῆς. Τούτου γενομένου, ἠσπάζετο τὸ παιδίον τὴν Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καὶ μὲ κλαυθμηρὰν φωνὴν ἐφώναζε· « Δός μοι καὶ ἐμένα τὸ φῶς μου, Παναγία μου ». Μόλις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἡ λιτανεία, καὶ, ὡς τοῦ θαύματος! ἔκραξε τὸ παιδίον μετὰ χαρᾶς· « Βλέπω, βλέπω ». Τρέχουσιν οἱ περίλυποι γονεῖς τοῦ παιδίου, καὶ λύσαντες τὸ περικάλυμμα, βλέπουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παιδίου ἀνεωγμένους, καὶ παντελῶς ἀσλαβεῖς, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Ταῦτα ἔγιναν ἐν ὄψει τῆς Πόλεως ὅλης, καὶ ὁ ἰατρὸς αὐτοῦ, ὅλος ἐκστατικὸς, ἐκήρυξε τὸ ὑπερφύες θαῦμα.

02 Συγχρόνως ἔγινε καὶ ἄλλο ὅμοιον θαῦμα εἰς μίαν γυναῖκα, τροφὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ ἰδίου Μαυρογέννη, Μαργαρίταν τὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Τήνου Μεντάδου· αὕτη ἔπασχε πάθος πολυχρόνιον εἰς τὸν ὀφθαλμόν, καὶ ὡς ἤκουσε τὸ εἰρημένον θαῦμα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, προσελθοῦσα μὲ θερμὴν πίστιν, ἔλαβε τελείαν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν θεραπείαν.

03 Ξένος τις ἀπὸ Μολδαβίαν, Δημήτριος ὀνομαζόμενος, ἦτο ναύτης εἰς τὸ ἐθνικὸν Ἀτμοκίνητον, τὸ ὁποῖον διοικούσεν ὁ αἰμίμηστος φιλέλλην Ἀγγλος Ἀστυξ. Οὗτος,

εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, ὕστερον ἀπὸ τὴν νυκτοφυλακὴν, τὴν ὁποίαν συνήθως οἱ ναῦται φυλάττουσιν, εῖρεθῃ τὸ πρωὶ ξηρὸς, καὶ ὅλος ἀκίνητος· ἔτυχε πάσης ἐπιμελείας παρὰ τῶν ἰατρῶν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμίαν ὠφέλειαν· καταντήσας δὲ εἰς ἐλκεϊνὴν κατάστασιν, ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, αἰρόμενος ὑπὸ τεισάρων, καὶ κατέκειτο εἰς τὸν κάτω ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, βασανιζόμενος ἀπὸ πόνους δριμυτάτους τείσσας μῆνας, τρεφόμενος δὲ καὶ περιποιούμενος ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ καταστήματος διὰ τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν.

Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως ἀποκοιμηθεὶς περὶ μεσηδρίαν, τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσε φωνήν, καλοῦσαν αὐτὸν νὰ σηκωθῇ· ἐξυπνήσας, ἠρώτα τοὺς ἐκεῖ παρόντας, τίς τὸν ἐφώναξε, καὶ μαθὼν, ὅτι οὐδεὶς, ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον, καὶ κάμνων τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, πάλιν ἀπεκοιμήθη· ἤκουσε δὲ καὶ δεύτερον τὴν αὐτὴν φωνήν, καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς, βλέπει λευκοφόρον Γυναῖκα εἰσερχομένην εἰς τὸν ναόν, κάλλος ἔχουσαν καὶ λαμπρότητα ἄρρητον, καὶ γενομένου ἑντρομος, ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας του, καὶ περιεπάτει· συνηκολούθησε δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τοὺς λιτανεύοντας περὶ τὴν Πόλιν, καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐξεπλάγη, βλέπων τὸ ἐξαισίον θαῦμα.

64 Γυνή τις Λεσβία, Μαρία τὸ ὄνομα, εἶχεν υἱὸν μονογενῆ, ἐτῶν ὄντα 22, πάσχοντα δὲ πρὸ πολλῶν χρόνων πάθος ἀνίατον· ἀφ' οὗ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐδαπάνησεν ἀνωφελῶς ὅλην τῆς τὴν οὐσίαν εἰς ἰατροὺς, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ἀπελπισθεῖσα, ἐπρόσ-

τρεξεν εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἀκούσασα τὰ τελού-
μενα κατ' ἐκάστην εἰς τὸν ἱερὸν αὐτῆς ναὸν θαύματα.
Ἐντυχὲς νὰ φέρεται ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἀπὸ
ἐν πλοῖου, ὅπου ἐφάλη ὁ ἀγιασμός, κατ' ἥν στιγμὴν ἡ
γυνὴ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἐπάτησαν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὡς εἴ-
δον τὴν ἀγίαν Εἰκόνα, ἔπεσαν ἀμφότεροι πρηνεῖς κατὰ
γῆς, ἀνακαλοῦντες μεγαλοφώνως τὸ ὄνομα τῆς ὑπεραγίας
Θεοτόκου, καὶ ἐπικαλούμενοι μετὰ θερμῶν δακρύων τὴν
παρ' αὐτῆς βοήθειαν· καὶ εὐθὺς ἦλθεν αὐτόματος εἰς τὸν
νέον ἐμετὸς σφοδρὸς, καὶ ἐξέβαλε σαρκῶδες τι ὡς ὀκτά-
πουν, καὶ ἡλευθερώθη ἀμέσως ἀπὸ τοῦ πολυχρόνιου πάθος·
ἔφερε δὲ ἡ μήτηρ τοῦτο μετ' ἑαυτῆς μαρτύριον τοῦ θαύ-
ματος εἰς τοὺς συμπολίτας τῆς.

5 Ἀθηναῖός τις, Γεώργιος ὀνομαζόμενος, ἔχασε τὸν ὄ-
να του ὀφθαλμὸν ἀπὸ πάθος, καὶ μεταχειριζόμενος διάφο-
ρα ἰατρικὰ πρὸς θεραπείαν τούτου, ἔχασε μετὰ ἕξι μῆνας
καὶ τὸν ἕτερον, καὶ ἔμεινεν ἀόμματος καὶ τυφλός· καὶ εἰς
τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν εὐρισκόμενος, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς
ὑπεραγίας Θεοτόκου, χειραγωγούμενος ἀπὸ ἐν παιδίου, ἀφή-
σας ὃ, τι εἶχε τελευταῖον εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ δυστυχῇ οἰ-
κογένειάν του.

Ἐκεῖτο ὁ δυστυχὴς οὗτος ἐλκεῖν δὴν θάλαμν, προσευ-
χόμενος ἀδιαλείπτως, ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνης τῆς ὑπερα-
γίας Θεοτόκου· καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν γυνή τις δαιμο-
νιζομένη ἐφώναξεν, ὅτι τρέχει ὡς ἰδρὼς ἀπὸ τῆς ἀγίας Εἰ-
κόνης· ἐπιπληττομένη δὲ ἀπὸ τὸν ἀόμματον τοῦτον· « Δὲν
βλέπεις, λέγει πρὸς αὐτὸν, τυφλὲ; » τότε ὁ ἀόμματος πα-

ρεκάλεσε μίαν ἀπὸ τὰς παρευρεθείσας γυναῖκας νὰ ἀπο-
σπογγίσῃ τὴν ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ νὰ χρίσῃ τοὺς ὀφθαλ-
μούς του· τούτου γενομένου, ἀνέβλεψεν ὁ τυφλός, καὶ ἡ
δαιμονιζομένη ἦλθε συγχρόνως εἰς τὰς φρένας τῆς, καὶ
ἀπῆλθον ἀμφότεροι δεξιᾶζοντες τὸν Θεὸν καὶ μεγαλύνοντες
τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

6 Γυνή τις, ἐκ χωρίου τῆς Τήνου, τὸ ὄνομα Μαρίνα,
(καὶ ἦτο τοῦ Δυτικοῦ δόγματος,) τῆς ὁποίας ὁ ἀνὴρ ἔ-
πασχεν ἀπὸ ὑδρωπικίαν, ἐπρόσπρεξεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑ-
περαγίας Θεοτόκου, ἐπικαλουμένη μετὰ θερμῶν δακρύων
τὴν βοήθειαν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος ἀνδρός τῆς· λα-
βοῦσα δὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ἀγίασμα, ἔπλυνε καὶ ἐπότισεν αὐ-
τὸν ἀπὸ τοῦ ἴδιου, καὶ εὐθέως ἔφρυσεν αὐτόματος τόση
ποσότης ὑγρῶν διὰ τῶν πόρων καὶ τῶν φυσικῶν ὀχετῶν,
ὥστε συνέπεσεν ὁ ὄγκος τοῦ σώματος, καὶ ὁ πάσχων ἀνέ-
λαβεν ἀμέσως τὴν υἰεῖαν καὶ τὰς σωματικὰς δυνάμεις του.

8 Κατὰ τὸ 1831, κατὰ μῆνα Νοέμβριον, ἦλθεν εἰς
τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ξένος τις ἀπὸ τὰ παρά-
λια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Νικόλαος τοῦνομα, πάσχων δει-
νῶς τὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ μίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν συνέδῃ
νὰ λάβῃ ἐργαζόμενος ἀπὸ τὰ συντρίμματα ἐνὸς μαρμά-
ρου· δὲν ἄφησε μήτε ἰατρὸν, μήτε βοήθειαν νὰ μὴ μετα-
χειρισθῇ, ἀλλ' ἡ πληγὴ, ἀντὶ νὰ θεραπευθῇ, κατήντησεν
εἰς τόσην κακοήθειαν, ὥστε ἔκλεισε διόλου τὸν ὀφθαλμὸν,
καὶ ἔφερεν εἰς αὐτὸν πόνους ἀνυποφόρους. Ἀφοῦ ἐπρο-
κύνησε τὴν ἀγίαν Εἰκόνα, πορευθεὶς εἰς τὸν κάτω ναὸν,
ἔδρεξε τὸν ὀφθαλμὸν μετὰ τὸ ἀγίασμα, καὶ πάραυτα ἤσθαι-

ἔτι, τὸ ὁποῖον ἤρχετο νὰ πέσῃ διὰ τῶν βλεφάρων· ἐ-
κάλεσε μίαν γυναῖκα παροῦσαν, διὰ νὰ παρατηρήσῃ, ἀλ-
λὰ μήτε αὐτή, μήτε ὁ κανδηλανάπτης, παρῶν, ἠθέλησαν
νὰ ἐγγίσωσι, φοβούμενοι μὴ βλάβωσι τὸν ὀφθαλμόν· τὸν
συνεδούλευον διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἰατρόν· ὁ δὲ, κάμνων
τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἔπλυνε καὶ δεύτερον τὸν ὀφθαλ-
μόν μετὰ τὸ ἀγίασμα, καὶ ἔπεσεν αὐτόματον σύντριμμα
μαρμάρου εἰς σχῆμα τριγωνικόν, ἠνοίχθη ἀμέσως ὁ ὀφ-
θαλμός, καὶ ἔβλεπε καθαρά, χωρὶς νὰ μείνῃ μήτε μικρὸν
σημεῖον πληγῆς.

Τοιαῦτα ὑπερφυῖ καὶ τεράστια θαυματουργεῖ κατὰ
ἐκάστην ἡ χάρις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸν ἐν Τή-
νῳ πάνσεπτον αὐτῆς ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας ὑπὲρ τῶν
προσερχομένων μετ' εὐλαβίας θερμῆς καὶ πίστεως ἀδιστά-
κτου, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ μακρόθεν τὴν
κραταίαν αὐτῆς ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν, εἰς τιμὴν τοῦ
ὑπερευλογημένου αὐτῆς ὀνόματος, καὶ δόξαν τοῦ μονογε-
νοῦς αὐτῆς Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡ-
μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν Τήνῳ, τῇ κζ'. Ἰουλίου,
ἐν ἔτει τῷ σωτηρίῳ, αὐλβ'.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Εἰς τὴν ἑτρεσιν

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Η ΕΥΡΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

Τῇ ΤΡΙΑΚΟΣΤῃ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προσимиакόν
ψάλλομεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Δεῦτε συνελθῶμεν πάντες οἱ εὐσεβεῖς ἐν χαρᾷ, πιστῶς
εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ Δείᾳ εὐρέσει, Εἰκόνος τῆς πανά-
γνου Μητρός τοῦ Θεοῦ, καὶ σχιρτήσωμεν πνεύματι, δοξα-
λογοῦντες ὅτι ἀνέδειξεν ἐν ἡμῖν, τὸ ἡδύτατον Δεώρημα.

Η τοῦ ἡλίου μὲν Δέα ἡδεῖα πέφυκεν, ἡδυτέρα δὲ πᾶσι,
τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, Εἰκόνος τῆς πανσέπτου Μητρός
τοῦ Θεοῦ, τοῖς πιστοῖς ἀναδείκνυται· ταύτην οὖν πάντες
περιχαρῶς, εὐλαδῶς τε προσκυνήσωμεν.

Φύλαττε πάντας τοὺς τὸν σεπτὸν σου ναὸν, Παρθένε Θεο-
τόκε ἀνεγείροντας τοῦτον, ρύαυσα ἐκ βλάβης δεινῶν
τοῦ ἐχθροῦ, καὶ αἰωνίου κολάσεως, καὶ συνδραμόντας δὲ
πάντας ἐν τῇ αὐτοῦ, οἰκοδομῇ τε καὶ λαμπρότητι.

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β'.

Ε'ξέλαμψε σήμερον ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου
τὴν πρὸς αὐτὴν χαρὰν, τοῦ Ἀρχαγγέλου ἀναφαίνου

σα· καὶ τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσα καὶ πρὸς πανήγυριν
φαιδράν, τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη συνάγουσα· ἅπαντες
ἐν πρὸς αὐτὴν ὡς ὁ Ἄγγελος ἐκδοήσωμεν· Χαίρει κεχαρι-
τωμένη Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε, σὲ καὶ μεσίτην Δέ-
σποινα τῷ φιλευσπλάγχῳ Υἱῷ σου προβαλλόμεθα, δια-
τηρήσαι καὶ σῶσαι ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἐχθροῦ τὴν κλη-
ρονομίαν σε· καὶ γὰρ ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλαιο.

Εἰσόδος τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια· Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δόξαν καὶ τιμὴν περιφανῇ, Τήνος ἡ περίδλεπτος νῆ-
σος ἤδη ἀπέλαθεν· ἔχει γὰρ θησαυρίσματα καὶ μέγα
καύχημα, ὀρθοδόξων ἀγλαΐσμα, Εἰκόνα τὴν θείαν τῆς Πα-
νάγνου σήμερον, ἥνπερ ὀρῶμεν φαιδρῶς, λύσιν τε δεινῶν ἐ-
ξαιτῆται, ἥνπερ καὶ λαβεῖν προσδοκῶσα, χαίρει καὶ ἀ-
γάλλεται ἐν πνεύματι.

Στίχος· Ἀκουσον θυγατερ·

Οτε ἐκινήθη κατ' ἡμῶν, τῶν πιστῶν σου δούλων Παρ-
θένε ὁ δεινὸς τύραννος, ὥσπερ λέων ἄγριος κατὰ τῆς
ποίμνης σου, καὶ ρομφαίαν εἰκόνισε, ζητῶν ἀπολέσαι ὀρ-
θοδόξων σύστημα, λαὸν Παντάνακτος, τότε σὲ ἀγνή Θεο-
τόκε, ἔδειξας ἡμῖν σὴν Εἰκόνα, ῥώμην καὶ χαρὸν πᾶσι
παρέχουσα.

Στίχος· Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσι.

Πάντας τοὺς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν, κατασπαζομένους
Εἰκόνα πίστει Πανάμωμε, πάσης νῦν ἐκλύτρωσαι
βλάβης καὶ θλίψεως, ἀλλοφύλων ἐφόδου τε λοιμοῦ βαρυτά-
του, λιμοῦ σεισμοῦ φόνου τε, καὶ παντὸς ἄλλου κακοῦ, ὅ-
πως ἐν γαλήνῃ βιοῦντες, καὶ εἰρηνικῇ καταστάσει, χά-
ριν τὴν σὴν Ἀχραντε γεραίρωμεν.

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'.

Εὐφραίνου πόλις ἡ Τήνος καὶ χόρευε, ἀγαλλομένη τῷ
πνεύματι· ὅτι ἐν σοὶ πολύτιμον δῶρον, ἡ Εἰκὼν τῆς
Πανάγνου δεδωρήται· ὕψωσον τοίνυν τὴν φωνὴν τῇ Θεο-
τόκῳ ὕμνον ἀναπέμπουσα· καὶ παρ' αὐτῆς θερμῶς ἐξαι-
τούσα τῶν δεινῶν ἀμαρτιῶν λύτρωσιν, καὶ βίον καθαρὸν
καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πληθὺς ἡ τῶν Τηνίων ἐν ψαῖς εὐφημήσωμεν, ἡμῶν
τὴν πολιούχου καὶ τοῦ κόσμου προστάτιδα· ἐν πόλει
ὑπῆρξε γὰρ ἡμῶν, παράδοξος ἡ εὕρεσις Εἰκόνης τῆς αὐ-
τῆς· ὅθεν καὶ πρὸς αὐτὴν χαρμονικῶς σήμερον ἀνακράζω-
μεν· Χαίρει ἡ ἐλπίς, χαίρει παντὸς τῆς κόσμου ἡ λύτρωσις.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Ἀφ' ἑκτῆς, τὸ Κοντάκιον τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Θεοτόκου τῷ ναῷ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τὴν Εἰ-
κόνα τὴν αὐτῆς προσκυνήσωμεν, ἐκ κατωδύνου κρά-
ζοντες καρδίας αὐτῇ· Πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι, ἐπιρείας καὶ
βλάβης, ὁρατῶν ἀπάντων τε καὶ ἐχθρῶν ἀοράτων, τοὺς
μετὰ πόθου σκέπη τῇ ἐκ σοῦ, προσπεφυγότας πάντα μωμε
Δέσποινα.

Καὶ τὸ, Κατ' οὐν καιρὸν ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς τῶν
Χριστιανῶν· Ὅρα εἰς τὴν ἀρχήν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σχιρτῶσι καὶ ἀγαλλοῦνται, πιστῶν τὰ στίφη, σήμερον ἐν
τῇ ἐνδόξῳ σου μνήμῃ, Θεοκνήτωρ Μαρία, καὶ ἀπει-
ρόγαμε Νύμφη, ἐν ἣ ἡμῶν διέλυσας, τὸ λυπηρὸν, καὶ ἐ-
δείξας, Εἰκόνα σου τὴν ἀγίαν, ὡς θησαυρὸν ἐκ μεταλῶν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, τὸ, Πᾶσα πνοή, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γεναῖον ἐν μάρτυσιν.

Εν κυβάλοις ἠχήσωμεν, ἐν ὠδαῖς ἀλαλλάξωμεν, τῇ Εἰκόνι ἅπαντες προχωρεύοντες· καὶ γὰρ ἐκ γῆς πεφανερωται, πολλοὺς θεραπεύουσα, νοσημάτων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν ἀπαλλάττουσα· ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει ὁμοφώνως, τῷ Ἀγγέλῳ μελωδοῦντες, Χαῖρε Παρθένε βοήσωμεν.

Εν τῇ πόλει συνέλθετε, Ἱερέων ὁ σύλλογος, τῶν Τηνίων σήμερον, χεῖρας αἶροντες, καὶ τῇ ἀγνῇ ὕμνον πέμποντες, διότι ἀνέδειξε τὸ ἐκτύπωμα αὐτῆς, τὸ φαιδρὸν καὶ χαρμόσυνον, καὶ τοὺς ἅπαντας, ἐν δεήσει κινεῖτε ἐκβοῶντες· Ὁ Παρθένε ρύσαι κόσμον, ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἀλάστορος.

Ιδε κάλλος θαυμάσιον, ἴδε οἶκον εὐκτήριον, τῇ Παρθένῳ σήμερον ἐγειρόμενον, καὶ εἰς αὐτὸν συνερχόμενοι, δεόμεθα Κύριον, καὶ Μητέρα τὴν αὐτοῦ, τὴν ἀσπύρως κηύσασαν τὸν Φιλάνθρωπον, τοῦ λυτρῶσαι ἐκ βλάβης ἐναντίων, τοὺς προθύμως συνδραμόντας, καὶ τοῦτον οὕτω κοσμήσαντας.

Τὰς βουλὰς διασκέδασον καὶ τὰ ἔργα κατάργησον, τῶν ἐχθρῶν τῆς ποιμνῆς σου Παναμώμητε, καὶ γὰρ λαὸς περιούσιος, ὑπάρχομεν Δέσποινα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ, καὶ αὐτῷ πεπιστεύκαμεν καὶ ἐλπίζομεν, τῶν δεινῶν ἀπαλλάξαι τῶν βαρβάρων, τῶν παρόντων καὶ μελλόντων, τῇ σῇ πρεσβεΐᾳ Πανύμνητε.

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον οἱ εὐσεβεῖς συνελθόντες, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου, πιστῶς πρὸς αὐτὴν ἀνακράζωμεν· Παρθένε ἀγνή, ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐνδο-

ξοτέρα, ἅπαντας διαφύλαττε, τοὺς πιστεύοντας ὃν ἀσπύρως ἔτεκες Πανάμωμε· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας εὐλαβῶς τὴν σὴν Εἰκόνα, ἣν ἐν τῇ πόλει Τήνῳ δι' ὀπτασίας ἀνέδειξας· καὶ τοὺς ἀνεγείροντας τὸν σὸν ναὸν ἐν ᾧ αὕτη τεθησαύρισται· σοῦ δεόμεθα, λύτρωσαι πάντας, τοὺς εὐσεβεῖς τοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας, καὶ βαρβάρων τῆς δουλείας, καὶ πάσης βλάβης Πανάχραντε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, ἐκ τῶν κανόνων τῆς Θεοτόκου.

Ὡδὴ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Υμνον ἐκ χειλέων μου· καὶ ἐξ ὀδυνηρᾶς δέησιν, φέρω ψυχῆς, ἣν κατοικτειρήσης, ὦ Παναμώμε Δέσποινα.

Εδείξας Εἰκόνα σου, ἐν Μοναχῇ ὄναρ Ἀχραντε, ἥνπερ οἱ πιστοὶ δοῦλοι σου λαβόντες, ὡς θησαυρὸν ταύτην ἐχομεν.

Χαίροντες Πανύμνητε, τὴν σὴν Εἰκόνα σεδόμεθα, καὶ γὰρ διὰ σοῦ ἄφεςιν πταισμάτων, τῶν πολλῶν λαβεῖν ἐλπίζομεν.

Σε πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν τε τεῖχος Χριστιανοί, σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Ἀνύμφευτε.

ΤΕΛΟΣ.